థీమ్ దొరికింది

కథానిక

జి. నరసింహమూర్తి

రొటీన్ థీమ్స్‌తో రచయిత రంగా రావుకి మొఖం మొత్తింది. చైతన్యవంత మైన రచనలు కావాలనే వాళ్లలో రంగా రావు కూడా ఒకడు. సామాజిక ప్రేరణాత్మకమైన రచనలు రావా లంటాడు. ప్రేమ కథల్ని, పచ్చి సెక్సు కథల్ని సమాధి చేయమంటాడు. ఏదో అల్లిబిల్లి గారడీ నవల గిలికేసి పాఠకుల మొఖాన కొట్టొద్దంటాడు.

'రచనలో సమాజం కనపడాలి. ఆర్టిస్టులా సగటు మనిషిని చిత్రించాలి. సామాన్య మానవుని దైనందిన కష్ట సుఖాలకు రచన అద్దం పట్టాలి. పేదవాళ్లను ప్రజల కళ్ళముందు పెట్టి దోపిడీ వర్గాలను అణగదొక్కాలి' అన్న భావన అతనిలో వుంది.

అణగదొక్కబడుతున్న వర్గాల్లో రచనల ద్వారా చైతన్యం తేవచ్చుననీ, పీడిత వర్గాన్ని ఎదురుతిరగమని ప్రేరేపించవచ్చుననీ, రచయితలే సంఘంలోని కల్మషాన్ని కడిగి పారేయగల దిట్టలనీ, బూర్జువాలకు సమాధులు అవ్వగలిగే ఉద్వేగమూర్తులు వారేనని నమ్ముతాడు.

దేశాన్ని ఒక్కుమ్మడిగా కదిలించి విప్లవం లేవదీయడానికి రచయిత కలానికున్న శక్తి ప్రపంచంలో మరి దేనికీ లేదంటాడు. న్యూక్లియర్ బాంబుల్ని తయారుచేస్తున్న వాళ్ళని కలం పోటుతో చంపి పారేయవచ్చునంటాడు.

నిర్భయంగా, నిర్మొగమాటంగా, నిష్పక్షపాతంగా ఒక రచయిత అభ్యుదయ భావాల్ని పత్రికలు స్వీకరించి ప్రజల ముందుంచగలిగినట్టయితే దేశం చైతన్యవంతమయ్యి ఉండేదనీ, ప్రగతి సాధించడానికి యిన్ని సంవత్సరాలు నాశనం చేసుకోనవసరం లేకుండా పోయేదనీ యెప్పటికైనా గొంతెత్తి చెప్పాలని యెదురుచూస్తున్నాడు.

ఇక లాభం లేదు. యేదో రాయాలి. రాసితీరాలి. రాద్దామని కూర్చున్నాడు. థీమ్‌కోసం గింజుకులాడింది మెదడు. అందులో కొస్తున్నవల్లా పెరుగుతున్న ధరలు – విరుగుతున్న కోరికలు – కరుగుతున్న కలలు –

ఇవన్నీ యింతకు ముందెంత మందో రాసి పారేసినవే!

పాత సరకు పట్టుకు పీకులాడితే వెరైటీ కోరే పత్రికలు తన కష్టం అర్థం చేసుకోకుండా మొదటి రెండు లైన్లూ, చదివి ముగింపే మయుంటాదో కనిపెట్టేసి చప్పరించి ఊరుకుంటాయి. తిరుగు టపాపేడితే సరేసరి, లేకపోతే వందలాది రచనల్లోకి తనదీ వెళ్లి తగలడి పోవాల్సిందే!

రచయిత పాఠకుల సైకాలజీ తెలుసుకోగలడు గాని పత్రికల వాళ్ల సైకా

లజీ అంతు దొరకదు. పలుకుబడొచ్చిన తర్వాత పత్రికల వాళ్లమీద ప్రత్యేక రచన ఒకటి ఎందుకు చేయకూడదా అనుకుంటున్నాడు తాను.

రచయిత ఊహించి రాసిందాంట్లో ఊహ మిగుల్తాది. సహజత్వం చస్తాది. అది కేవలం శవానికి స్నోలురాసి సెంట్లు పూసినట్లే. కనుక కళ్ళార చూసిన సంఘటన కాగితం మీద పెడితే పాఠకుల హృదయాల్లో హత్తుకుపోతాది.

మంచి ప్లాటు కావాలంటే రోడ్లంటా, సందులంటా, గొందులంటా, వెళ్లాల్సిందే! మురికి పేటల్లోనూ, మురికి మనుషుల్లోనూ, శ్రమజీవుల్లోనూ దానికోసం వెదకాల్సిందే!

మాక్సింగోర్కీ, టాల్‌స్టాయ్, ప్రేమ్‌చంద్ లాంటి వాళ్లేం చేశారు?

తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు.

బయట ఎండలు మండి పోతున్నాయి. యింట్లో కూర్చోవాలన్నా యిబ్బందిగానే వుంది. యేదో అనుభవంలోకి తెచ్చుకుంటే గాని అది కాగితం మీదకెక్కదు.

పైజమా, లాల్చీ వేసుకున్నాడు. రాయాలన్న ఆరాటం కొద్దీ యింట్లోంచి బయటకు నడ్డాడు.

ఒకటే యెండ! – తప్పదు. భరించాలి. రచయిత ఆ మాత్రం శ్రమతీసుకుంటేనే ఒక ఆర్టికల్ తయారవుతుంది మరి. అందుకనే అక్కడో కూల్‌డ్రింక్, అక్కడో సోడా, అక్కడో లెమన్‌జూస్ తాగుతూ చెమట్లు కక్కుతూ తిరిగాడు. ఎక్కడా యేమీ దొరకలేదు.

అబ్బే–అదీ కాదు. యిదీ కాదు. అసలు మంచి థీమ్ కావాలంటే కూలినాలి చేసుకుంటున్న వాళ్ల గుడిసెల వేపు వెళ్ళాల్సిందే! ఆ థీమ్స్ మీదే పాఠకులు మక్కువ చూపుతున్నారు మరి!

అటే నడిచాడు. వెళ్తుంటే గుడిసెలు దగ్గరయ్యేకొలదీ రోడ్డంట మనుషుల రద్దీ, కోలాహలమూ యెక్కువగా కనబడుతుంది. కొందరు గబగబా గుడిసెల వేపు పరుగులెడుతున్నారు.

రంగారావుకిదేమిటో అర్థం కాలేదు. మరి కాస్త ముందుకు నడిచేసరికి హోరు – గోల – కేకలు – అరుపులు.

అతనిలో ఉత్కంఠ కెరటంలా విరుచుకు పడింది. ఇంతసేపటినుంచీ పడ్డా కష్టమూ, అలసటా, నీరసమూ యెగిరిపోయాయి. గబగబా ముందుకి నడిచాడు.

అగ్నిజ్వాలలు ఆకాశంలో కెళ్లడానికి నృత్యం చేస్తున్నాయి. యాభై గుడిసెల్ని చుట్టుముట్టి శివతాండవంతో చిత్రెత్తిపోతోంది అగ్ని.

ఆర్పడానికి అంతా శక్తి కొద్దీ శ్రమ పడుతున్నారు. ఒక్కుమ్మడిగా అగ్గితో పోరాటంచేస్తున్నారు. మంటల్లోచిక్కడిపోయిన పిల్లలఏడుపులు భయంకరంగా వినిపిస్తున్నాయి. గుడిసెల్లోంచి తప్పించుకోలేని కొందరి ఏడుపులూ, ఆర్తనాదాలతో గగ్గోలుగా ఉంది.

ప్రాణాల్ని లెక్కచేయకుండా ప్రతి మనిషీ తోటి మనుషుల్ని బతికించడానికి మంటల్ని అదుపులో పెటడానికి యేకధాటిగా పనిచేస్తున్నాడు.

రంగారావుకి ఆ దృశ్యం పూర్తిగా కనబడటం లేదు. ఇంకా ముందుకెళ్తే తన పని జరగదు. గబగబా అక్కడున్న ఓ చిన్న మట్టిదిబ్బెక్కాడు. ఇప్పుడు ముందుకంటే బాగా కనబడుతోంది. అప్పటివరకూ తన పడ్డాబాధ

కథానిక యిడ్డిష్

ఆడదాని ఆగ్రహం

ఐసాక్ లోయెబ్ పెరెజ్

యిడ్డిష్ యూదుల సాహిత్యభాష. కథకుడు యిడ్డిష్ భాషారంగంలో సుప్రసిద్ధుడు. జననం - **1851**; మరణం - **1915.** తెనిగింపు, గాంధి.

ఆ చిన్న గది పేదరికంలా, మసకగా వుంది. పడిపోవటానికి సిద్ధంగా వున్న ఇంటి కప్పునుండి ఒక కొక్కెం వేలాడుతోంది. ఇదివరకు దాన్ని లాంతరు తగిలించటానికి ఉపయోగించి వుంటారు. పొయ్యికి దగ్గరగా అంచూడిపోయిన వంట పాత్ర బోర్లించి వుంది. దాని పక్కనే ఒక విరిగిన గరిటె పడివుంది.

సామానులతో గదంతా చిందరవందరగా, ఇరుకుగా వుంది. ఆగదిలోనే ఒక మంచమూ, దానిపైన గలీబుల్లేని దిళ్లూ వున్నాయి. అందులోనే ఒక ఊయల. దానిలో నిద్ర పోతున్న ఒక పసిపాప. దాని పసుపు పచ్చటి తల అసహజంగా లావుగావుంది. మరో పక్క ఒక పెద్ద బోషాణం వుంది. దాని నిండా ఏదో పిచ్చి సామానుంది గాని దానిలో విలువైన వస్తువు ఒక్కటీలేదు. ఆ గదిలోనే ఒక టేబిలూ, మూడు కుర్చీలూ వున్నాయి ఆ గదిలోనే ఒక పగిలిన కబర్డుంది. ఒక మూల రెండు కుండలున్నాయి. అందులో ఒక దానిలో మంచి నీళ్లు, మరో దానిలో వాడకం నీళ్లు వున్నాయి. మరో మూల ఒక పారా, పండ్లకోల వున్నాయి. ఆ గదిలో సూది మొన మోపేంత చోటు లేదనే విషయం ఈపాటికి మీకర్థమై వుండాలి.

అయినా ఆమె, అతడూ యిద్దరూ ఆ గదిలో వున్నారు.

ఆమె, ఒకయూదు. మధ్య వయస్కురాలు ఆమెచేతుల్తో ఒక సంచిని కుట్టుతూ కాలితో ఉయ్యాల ఊపుతూ అతడు చదువుతున్న మతగ్రంథం 'తాల్ముడ్' వింటోంది. అతడు, అటూ ఇటూ, ఊగుతూ తన్మయత్వంతో ఆలాపిస్తున్నాడు. కొన్ని మాటల్ని మింగేస్తూ, మరికొన్ని మాటల్ని బిగ్గరగా చదువుతున్నాడు. కొన్నిఒక్కొక్క పదం దగ్గర ఆగి, దాన్ని వివరించి చెబుతున్నాడు. కొన్నిమాటల్ని గబగబా చదివేస్తున్నాడు. ఒక్కక్షణం కూడా నిశ్శబ్దంగా లేడు. అతను తన జేబులోనుంచి వెలిసిన ఎర్ర రుమాలు తీసి ముక్కునీ, కనుబొమల్నీ తుడుచుకొని మళ్ళీ దాన్ని జేబులో కుక్కుకొన్నాడు. తర్వాత తన చెవులకున్న పోగుల్ని ఆడిస్తూ, సగంనెరసిన గడ్డాన్ని సవరించుకొంటూ చదువు తున్నాడు. మళ్ళీ జేబురుమాలు తీసి ముక్కు తుడుచుకొంటున్నాడు. అప్పుడప్పుడూ ఎడమ ముక్కుపుటం మీద బొటనవేలుంచి, కుడివైపుకు చీదుతున్నాడు. మధ్యమధ్యలో ముక్కు పొడుం దట్టించి, బిగ్గరగా గొంతెత్తి చదువుతున్నాడు. అతడు కూర్చున్న కుర్చీ కిరకిర లాడుతోంది. టేబులు ఊగిస లాడుతోంది.

అయినా పసిపిల్ల మేల్కొలేదు. దానికా చప్పుళ్లు అలవాటయి పోయాయి.

ఆమె, అతని భార్య వయసు కంటే ముందే ముసలి తనంతో వడిలి పోయినట్టుంది. ఆమె భర్తవంకకన్నార్పకుండా

గట్టెక్కినట్టుంది.

ఆడవాళ్ళు కాలిపోయిన చీరల్ని అవతల పారేసి లంగాలతోనూ, జాకెట్లతోనూ, అంత మందిలోనూ ఘొల్లున యేడుస్తూ మతిపోయినట్టు తిరుగుతున్నారు. తల్లడిల్లిపోతున్నారు. తమ బిడ్డల్ని బతికించమని అర్థిస్తున్నారు.

గుడిసెలన్నీ భగభగా మండి పోతున్నాయి. విప్లవంలేవదీసిన వేలాది కష్టజీవుల్ని కాల్చిపారేసి పెట్రోలు పోసి వెలిగించినట్టుంది రంగారావుకి ఆ ఘటన.

హోరుగాలి, యెటూ వెళ్ళడానికి వీల్లేకుండా అటూఇటూ మంటలు రివ్వుమంటూ సుడులు తిరుగుతున్నాయి.

పేద ప్రజల గుడిసెలన్నీ మసి! వాళ్ళెంత కాలనుంచో సంపాదించుకున్న చిరుగుల పాతలూ, చిల్లర సామానులూ బూడిద!

రేపట్నుంచి నిలువ నీడ లేకుండా ఆకలి చావులు చచ్చేకంటె ఆ మంటల్లో దూకి చావడానికి ముందు కురుకుతున్నారు. కొందరు అక్కడున్న వాళ్లలో కొందరు, వాళ్లని గట్టిగా పట్టుకొని ఓదార్చుతూ వెనక్కి తీసుకుపోతున్నారు.

ఆ ప్రదేశమంతా భీభత్సంగా తయారయింది.

యేడుపులు – హాహాకారాలు – ఆర్తనాదాలు.

రంగారావు మాత్రం చేతులు కట్టుకొని శ్రద్ధగా ఆ సంఘటన గుచ్చి గుచ్చి చూస్తున్నాడు.

గవేషణ

చెల్లూరి సీతారాజేశ్వరరావు

ఏమిటి నువ్వు చెప్పేది పాపా?
అంతలోనే నీకు మైమరపా?
కోయిల కూస్తూందనా?
తువ్వాయి గంతు లేస్తూందనా?
పావురం ఎగిరిపోతోందనా?
నీ పాల నవ్వుల భాష తెలీదు
మురిపాల తేరింతాలు తెలీవు
ఆరు నొక్కర-రాగం అర్థం కాదు.
స్వార్థం నా వూపిరి.
పాపం నాస్నేహం
వేట నా ఆట.
ఆకాశంలో ఎగిరే వెండి మబ్బు
వాన కురిపిసుందని, చల్లని
చినుకుల్లో పరుగు తీయాలనుకోకు,
భవితలో వద్దన్నా వరించే
కన్నీటి వానుంది.
బాల్యమే స్వర్ణయుగం
ఆ కల అమూల్యం.